

VILÁGÖSSZÁG

Kolozsvár
1945 december 25

Felelős főszerkesztő: BALOGH EDGÁR

Kedd
II. évf., 282. szám

Karácsonykor, magunkba nézve

Irta: KURKÓ GYÁRFÁS
a MNSz országos elnöke

A béke szent ünnepe a legalkalmasabb pillanat arra, hogy karácsonyfaik alatt — vagy a legtöbb szegény családnál azoknak helyén — komolyan magunkba nézzünk s elgondolkozzunk, hogy miért és kik csúfolták meg, kik hamisították meg a béke ünnepét. S miért késik még mindig, hogy a karácsony valóban a béke és a békeszerzők ünnepe legyen úgy, ahogyan azt a krisztusi tanok hamisítatlan formában előírják? És mit tegyünk, hogy méltóak legyünk a béke innepére?

Minden nép felelős tényezőinek sulyos feladata ma a véráztatta romok eltakarítása, az újjáépítés meggyorsítása, a háborus sebek begyógyítása és az élet elviselhetőbbé tétele. De nem kisebb feladat a fasiszta elődöktől, az átkeresztényektől hátrahagyott lelki mély megsemmisítése sem, mert ez még mindig bűnjünk és igen sok hisztérien, ártatlan embert fertőz meg anélkül, hogy tudomást szerezne róla. Még igen sok kifütyölendő góc van, ahonnan lelketlen lélekgyilkárok mesterségesen szítják a fajgyűlöletet és szabotálják az üzenetlen munkát, amelyet főszintén demokráta szervezeteink és vezetőink végeznek a megbékélés és az egészséges alapokra építendő béke érdekében. A fegyveres harc befejeződött ugyan, de az egészséges világképernyő tovább folyik a nagy csata, amelynek akarva — nem akarva, részesei vagyunk s azzá is kell lennünk. Ugy is, mint egyéneknek, úgy is, mint nemzeti-ségi közösségnek, úgy is, mint nemzetnek!

Nemzetiség vagyunk, de tartozunk egy testhez, amelyet sohasem tagadtunk és nem tagadhatunk meg. Ezt nem is kívánta tőlünk senki főszintű szövetségeink közül. Felül, emelkedve azonban a határokon, mint Európa délkeletén élő magyar nemzet is, maroknyi nép vagyunk, mely szövetséges nélkül nem lehet. Ha pedig szövetségeket keresünk, akkor természetellenes lenne olyan szövetséges kutatása, amely az erőszak hatalmát vallja a gyengékkel szemben. All ez nemzetünk világviszonylatban is, de áll reánk, mint nemzetiségre, hazánk keretén belül is. Természetes szövetségünk minden hasonló építő demokráciára törekvő irányzat a velünk együttlétükönárvölgyi népek soraiban és szövetségünk a felszabadító s függetlenségünket biztosító nagy szövetségünk, a Szovjetunió.

Ez alkalommal is, mint mindannyiszor, hangsúlyozom, hogy kinek-kinek a maga helyén kell bekapcsolódnia abba a közös nagy emberi munkába, amely egy tökéletesebb életformáért folyik. Ebben az új világban, hol az elvégzett munka után értékelnek, anynyi a sulyunk, amilyen mértékben hozzájárulunk a munkához egyénenként, nemzeti-ségi, vagy nemzeti közösségként. Csak az általános békéért folytatott nemes és építő munka alapján emelkedhetünk az elválasztó határok fölé.

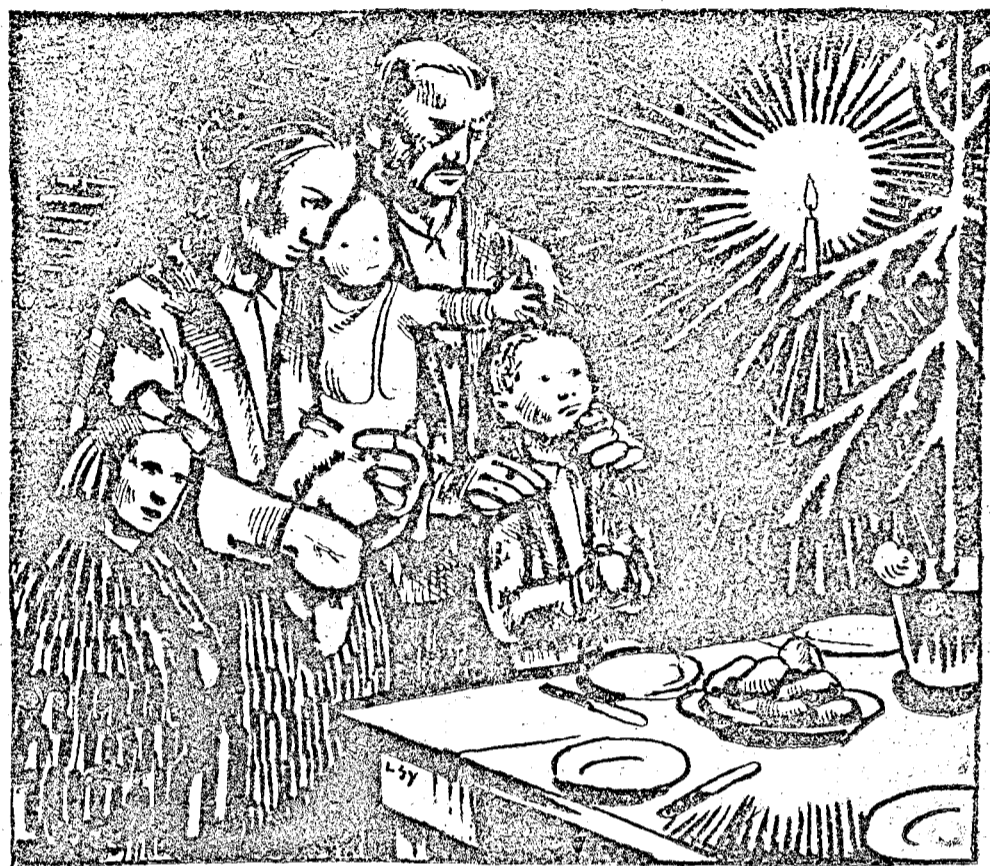
Nem érthetünk tehát egyet a múltból maradt olyan kijelentésekkel, hogy „minket a politika nem érdekelt” vagy „majd elintézik a nagyk”, és hogy „né bántanak az érzelmeiket” — és így tovább. Minket és mind azokat, akik az emberi jövőért azért harcoltak és készek harcolni, dolgozni, hogy az nálunk tökéletesebb legyen, minden érdekel. Mindenhol ott akarunk lenni, ahol jövőnk formálódik és ha úgy kívánja a helyzet, szembeszállunk bizony az érzelmeivel is. Sulyos történelmi időkben nem lehet érzelmeinket egészséges népi politikát csinálni, hanem csak a valósághoz kiinduló józan politikával. Aki az érzelmeire épít politikáját, az álljon félre a nép éléről, különösen akkor, ha ezek az érzelmeik rothadt gyökérből fakadnak, amelyek kímélésével fasiszta vadhajítást eredményeznek, vagy ha ezek mögött az érzelmeik mögött nemzetiségünk szíjait assák meg holmi régen ismert kortes-fogással, egyéni érdekeket szolgáló pártfőnökséssel és éppen ennek az előzése érdekében az érzelmeire való hivatkozással.

Minden államalkotó népnél és minden nemzeti egységnek is megvan a maga nehezség. Nem irgylendő nehéz feladat hárul azokra, akiket néplink azzal bizott meg, hogy megmutassák a romok közül kivetelő utat, miközben a dolgozók milliói lázasan

végezhetik építő munkájukat. De semmivel sem kisebb a romániai magyarság képviselőinek a feladata. A pártoskodás fényűzését megengedheti magának egy államalkotó nemzet anélkül, hogy ez nemzeti múltjában veszedelmes hátrányt jelentene. Ugyanez a játszma azonban egy nemzetiségnél a szétbomláshoz vezetne.

Le kell ezt szegyeznünk, mert úgy látszik, hogy az „oszd meg és uralkodj” jelszó dallamára a mi sorainkból is táncosok akadnak és amit Maniuék és Bratianuék erőszakkal nem tudtak elérni, hogy nemzetiségüket szétzillesszék, kulturánkat felőröljék, s ezzel a nemzetiségi kérdést megoldottnak nyilvánítsák, azt most más közönybe bujva, finomabb formában és határozottabban, tetszetősebb színben és sorainkból kikerülő cinkosokkal újra megkísérlik. „Magyar szekció”-znak... ugyanakkor, amikor a magyar parasztságot földjének oly módon való elkobzását kéri röpcékben, mint a hitleristákat! Vagy amikor egy közel kétmillió nemzeti-ségi sajátos nemzeti szervezetének a létkérdését kétségbe vonják! Vigyázzanak uraim, mert rombolni könnyebb, mint építeni és a rosszdulatú bírálat és megalkuvás is könnyebb fegyver, mint a szívós, szorgalmas építőmunka, amelynek gyümölcse később élvezhető, mint a gyászos szolgálatért kapott kőnc, amely könnyen torzkon akadhat.

Számtalanszor hangsúlyoztuk, hogy munkástervezéseink esztályharcos politikai életüket saját eszméinknek megfelelő szervezeteikben élhetik ki. Különleges nemzetiségi érdekeinket azonban a Magyar Népi Szövetség-

ben, mint politikai szervezetben kívánjuk ápolni és biztosítani, amely szervezet központjától kezdve a legkisebb szervezetéig következetesen magyar és demokráta. S mint ilyen, értékes építő munkánk tudatában mélyítjük el a barátságot olyan szövetségeinkkel, akik a teljes jogegyenlőség alapján nemcsak, hogy elismernek minket, hanem a lehetőségek keretén belül támogatnak is állampolgári és sajátos nemzetiségi jogainkért

folytatott harcunkban.
Ez az alapja és az előfeltétele annak, hogy mi is, együttlét népek, egymás népi szokásait és értékes hagyományait kölcsönösen megbecsülve s egymás jogait tisztelően tartva, szilárd alapon állhassunk és mint hisz népek is, nagy alkotói lehessünk annak a békeünknek, amely minden népek a teljes felszabadulását kell jelentene és gátat vehet egy még borzalmasabb világégésnek.

KARÁCSONYI ÜZENET A SZERETETRŐL

Irta: VÁSÁRHELYI JÁNOS püspök

Krisztus születése után csaknem kétezer esztendő munkája, küzdelme, tenger szenvedése után oda jutott a keresztyén világ, hogy körében kialakulóban még csak a reménysege is annak, hogy lehetséges ezen a földön a békesség és jóakarát az emberek között. Ki a hibás ebben, kit terheli a felelősség ezért? Olyan kérdés ez, amely ebből nem szabad, nem lehet kitérnie Krisztus egyházai képviselőinek, az evangélium hirdetőinek sem. Az egyházak képviselőit is sulyos, semmiképpen el nem háriható felelősség terheli azért, hogy ebben a világban elveszítette életet alakító erejét ez a legistenibb szó: Szeretet.

Két cikkelye van a keresztyén hitnek, melyet ugyan formálattak meg valamely egyetemes egyházi gyűlésben, de amelyben mégis minden egyház megegyezik. Ez a két cikk az Istennek atyasága és az embereknek testvérisége. És ime, ez a két drága isteni igazság mégis elveszítette ható erejét. Lehetséges lett volna ez, ha minden egyház — kivétel nélkül minden egyház — teljes erejét ennek a legnagyobb igazságnak szolgálatára, érvényesítésére fordította volna?

Ha valamikor, akkor a mostani időkben Krisztus egyházainak valóban találkozniok kell abban a törekvésben, mely arra irányul, hogy a szeretetnek lelket élő valósággá tegyék a szívekben. Krisztus egyházainak meg kell érteniük, hogy ez a szétomló, ezerféle ellentét által darabokra tépett, meghasonlott világ joggal várja elsősorban tőlük, hogy bátran és erőteljesen, határozottan és megalkuvás nélkül képviseljék azt, amit a karácsonyi angyalok hirdettek és ígértek a világnak: a békességet és a jóakarátot.

Az egyházak gondozzanak, tanítsanak, hissenek, dorgáljanak, vigasztaljanak és gyógyítsanak, de ne szűkítsanak darabokra, ne sorakoztassanak egymás ellen, hanem egyesítsenek abban, ami fő: a szeretetben, egymás terhénck hordozásiban, a békességben és jóakarátban.

Megpróbáltatások sulyos keresztjei nehezednek reánk. És mégis nem ez a mi legnagyobb bajunk. Ha összetartanánk, ha egyet tudnánk akarni, ha megfogjuk egymás kezét és el nem bocsátanánk, e nehéz idők sok-sok nyomoruságán is győzelemmel tudnánk áthaladni. De pártoskodunk, széthúzunk, elégedetlen bizalmatlansággal tekintünk egymásra még mindig, még most is. Jézus el akarja venni rólunk is ezt az ősi bűnt, ezt a sötét átkot. Isteni szeretetének hatalmával minket is meg akar tanítani a drága tanács követésére: „Azért ha megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának vagyom valamű panasza ellened, hagyd ott az oltár előtt a te ajándékokodat és menj el, békéld meg először a te atyádfiával.”

A krisztusi hit egy nagylelkű hívő egykor e jelszót adta ki az egyház számára: Az egyháznak nemcsak azt kell mondania: „Enyém a hit”, hanem azt is: „Enyém a szeretet!”

Krisztus gyermekeinek ma különösképpen meg kell érteniük azt az igazságot, mely a figyelmetlenül kapott kifejezést. Vinniük kell a szeretet vigasztalását a szenvedőkhöz, az irgalom segítségét a szűkölködőkhez, a reménysege biztosítását a csüggedőkhöz, a hitnek a világosságát a kételkedőkhez, de semmiképpen sem szabad bizalmatlanságot, ésszerűtlen egyenlenséget ölvesíteni az egy Atyának gyermekei között, akiket egymás testvéreivé és nem egymás ellenségeivé akart tenni. Az, akinek nevében szolgálnak.

Mi a jele annak, hogy valóban Krisztushoz tartozunk? Ime Jézus feltele: „Erről ismeri meg mindaki, hogy az én tanítványom vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Nem arról, hogy ki milyen felekezeti nemzetiségi, vagy társadalmi állású, hanem arról, hogy kiből van több, mélyebb, igazibb, hűségesebb és önfeláldozóbb szeretet. Mert gyümölcseiről ismerik meg a fát és amiképpen holl a test lélek nélkül, aképpen holl a hit is eslekedtetik nélkül. A léleknek, a Krisztus lelkeinek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, jószág, hűség, szelidség, mértékletesség.

Krisztus egyházainak az a feladatuk, hogy szent karácsony ünnepeén ezt a lelket éleszték szívükben, hogy munkájuk és szolgálatuk által visszaszerezék hitelt ennek a legistenibb szónak: Szeretet.

